

5. Карпенко Ю. О. Обхід закону в міжнародному приватному праві. С. 376–378. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/84d8f6da-21e9-4f2b-b597-83ff7aeb1d91/content>

6. Криворучко О. Ю. Щодо обходу закону у міжнародному приватному праві. *Чорноморські наукові студії* : матеріали VII всеукр. мультидисциплінар. конф. 2021. С. 39–41.

7. Павлов Т. О. Обхід закону у міжнародному приватному праві. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 11. С. 214–217.

8. Постанова Європейського суду з прав людини від 28.06.2007 р. у справі Справа «Вагнер та Дж. М. проти Люксембурга». (“WAGNER and J.M.W.L. v. Luxemburg”). URL: <https://www.google.com/url?sa=t&source>

9. Про міжнародне приватне право : Закон України від 23.06.2005 р. № 2709-IV : станом на 23 груд. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2709-15#Text> (дата звернення: 08.05.2024).

10. Соколенко О. П. Обхід закону в міжнародному приватному праві. *Реформування правової системи в контексті євроінтеграційних процесів* : Матеріали II Міжнар. науково-практ. конф. 2018. С. 145–147.

Моспанко А.

студентка юридичного факультету

Західноукраїнського

національного університету.

Науковий керівник: доцент, к.ю.н., доцент

кафедри міжнародного права та

міграційної політики ЗУНУ

Саванець Л. М.

ТРУДОВІ ПРАВА ТА СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН ЗА КОРДОНОМ

З посиленням глобалізації та мобільності робочої сили українські громадяни все частіше здійснюють працевлаштування за кордоном. Безумовно, причиною масової міграції українців за кордон, стала російсько-українська війна.

При цьому важливо забезпечити їхні трудові права та соціальне забезпечення відповідно до міжнародних стандартів та законодавства країн працевлаштування.

Першочерговим завданням є забезпечення дотримання трудових прав українських громадян у країні працевлаштування. Це охоплює права на безпеку та гігієну праці, відпустки, оплату праці та інші аспекти, що визначаються місцевим законодавством та міжнародними угодами.

Законодавством України передбачено, що громадяни України мають право займатися трудовою діяльністю за кордоном, якщо така діяльність не заборонена законодавством України та держави перебування. Права громадян України, які працюють за кордоном, захищаються законодавством України та держави перебування, якщо інше не передбачено міжнародними

договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (ст. 10) [1].

Понад 3 мільйони людей з України працюють за кордоном. Хоча трудова міграція не припинилася через війну, обмеження перетину кордону ускладнили цей процес. Зменшення можливостей для офіційного виїзду змусило деяких шукати нелегальні шляхи працевлаштування за кордоном, зокрема, звертатися до сумнівних посередників. Це призводить до збільшення ризиків порушення прав і експлуатації працівників, а також загрози потрапляння у ситуацію торгівлі людьми [3].

Для вирішення проблеми недостатнього рівня правового та соціального захисту трудових мігрантів та членів їхніх сімей, необхідно удосконалити систему державного управління у сфері зовнішньої трудової міграції. На думку багатьох експертів, це може бути досягнуто через створення єдиного державного органу, що відповідатиме за реалізацію державної політики у цій сфері та повноцінно опікуватиметься питанням соціального забезпечення трудових мігрантів та членів їхніх сімей.

Такий орган міг би координувати роботу із захисту прав та інтересів мігрантів, забезпечуючи їм доступ до інформації про їхні права та обов'язки в країнах працевлаштування. Він також міг би вести діалог з іншими країнами щодо укладання міжнародних угод про трудову міграцію та соціальне захист, сприяючи покращенню умов праці для українських мігрантів.

Крім того, цей орган міг би розробляти та впроваджувати програми підтримки для мігрантів та членів їхніх сімей, спрямовані на поліпшення їхнього соціального статусу та інтеграцію в суспільство країн працевлаштування. Це може включати надання консультацій та психологічної підтримки, медичну допомогу, освітні та культурні програми.

Загалом, створення єдиного державного органу, який би координував діяльність у сфері зовнішньої трудової міграції та соціального захисту, може сприяти покращенню умов праці та життя українських мігрантів за кордоном, забезпечуючи їм належний рівень правового та соціального захисту.

Варто зазначити, що війна Росії проти України спровокувала найбільшу міграційну кризу в Європі. Отже, країни ЄС докладають зусиль, аби допомогти українцям та спростити пошук роботи. Вважаємо, що допомога країн ЄС у цьому напрямку під час війни є безцінною

Звернемо увагу, що Директива про тимчасовий захист 2001/55/ЄС та рішення Ради ЄС про її активацію для українців 2022/382 від 04.03.2022 р. встановлюють мінімальні стандарти захисту, які має забезпечити кожна країна Європейського Союзу [2]. Тобто дозволяється особам, які виїхали з України 24 лютого 2022 року або пізніше, перебувати в країнах ЄС протягом одного року з можливістю подовження до трьох років. Особи з таким статусом отримують право на працю, повноцінний доступ до системи охорони здоров'я, освіти та соціальної допомоги.

Незважаючи на певні полегшення у регулюванні трудових та соціальних прав українських громадян за кордоном, існують певні виклики, такі як недостатня інформованість громадян про їхні права, недостатність механізмів контролю та реалізації цих прав, а також різноманітність законодавства між країнами.

Також варто зазначити, що не менш важливо забезпечити участь

представників регіонів, звідки міграція є найбільш поширеною, у міжвідомчій координаційній структурі з міграційних питань. Саме ці регіони мають зацікавленість у направленні закордонних заробітків мігрантів на інвестиції у економіку держави.

Ефективне забезпечення трудових прав та соціального захисту українських громадян за кордоном є важливим завданням, яке потребує постійного моніторингу та удосконалення законодавства як в Україні, так і у країнах працевлаштування. Розв'язання цих проблем сприятиме стабільності та благополуччю українських працівників за кордоном [3].

Список використаних джерел

1. Про зайнятість населення: Закон України від 05.07.2012 року № 5067-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 24. Ст. 243;
2. Україна: Комісія пропонує тимчасовий захист для людей, які тікають від війни в Україні, та рекомендації щодо прикордонних перевірок. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/uk/ip_22_1469
3. Малиновська О.А., Марцинюк М.П., Химинець В.В., Цімболинець А. І. Щодо захисту трудових та соціальних прав мігрантів та використання міграції в інтересах розвитку. Нац. Інститут стратегічних досліджень. 2019.

Добровольська Ю.

*студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного
університету.*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
міжнародного права та міграційної
політики ЗУНУ
Саванець Л. М.*

ВИЗНАННЯ ОСОБИ БЕЗВІСНО ВІДСУТНЬОЮ АБО ОГОЛОШЕННЯ ПОМЕРЛОЮ У СПРАВАХ З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ

Масові обстріли та окупація української території призвели до великої кількості загиблих та зниклих безвісти. Серед зниклих безвісти в зоні бойових дій були також іноземці та особи без громадянства. В умовах військової агресії російської федерації в Україні визнання іноземців зниклими безвісти або загиблими має серйозні наслідки не лише для родин загиблих, які стикаються з тривалим процесом горя та невизначеності, але й для міжнародної спільноти, яка має притягнути до відповідальності винних у порушенні прав людини. Тому важливим і доцільним є роз'яснення особливостей та проблем визнання іноземців та осіб без громадянства зниклими безвісти або оголошеними померлими на території України в умовах збройної агресії.

У статті 20 Закону України "Про міжнародне приватне право" законодавець зазначив, що "підстави визнання фізичної особи безвісно відсутньою або оголошення її померлою та правові наслідки визначаються